

STUDENTSKÝ ČASOPIS

BÁGL

ZÍSKALI JSME OCENĚNÍ!

ODBOROVÝ SVAZ NOVINÁŘŮ
A PRACOVNÍKŮ MÉDIÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

TRADE UNION OF JOURNALIST
AND MEDIA WORKERS
OF THE CZECH REPUBLIC

Sekce volných novinářů
uděluje

DIPLOM

časopisu „BÁGL“

za **1.** místo

v soutěži „Nejinspirativnější středoškolský časopis 2014“
kategorie internetový časopis

Za organizátory Václav Brůžek
předseda Sekce volných novinářů
místopředseda OSN a PM ČR

Partner projektu:

European
Federation of
Journalists

ROZHOVOR
S OTCEM

TÍŠKEM

DANIELA DRTINOVÁ

A NEZÁVISLÁ MÉDIA

O MINULOSTI OTCE TÍŠKA	2
HRANICE PŘÍPUSTNOSTI	3
DANIELA DRTINOVÁ	4
MY JSME DÁL!	6
BOJOVNÍCI ZA PRAVDU- Kurt Gerstein	7
POČÍTÁME S PEPOU	8
DEVATERO RAD, JAK SE IDEÁLNÍM STUDENTEM STÁTI	8

Vážení čtenáři!

Právě pročítáte poslední vydání Báglu pro školní rok 2014/2015. Byl to již druhý rok, kdy časopis vznikl, a jsem velmi rád, že toto období mohu označit za úspěšné. Vzniklo několik podařených čísel, ale především byla naše práce oceněna odborníky. Bágl totiž získal první místo v soutěži „O nejinspirativnější středoškolský časopis“ v kategorii internetových časopisů, kterou pořádal Odborový svaz pracovníků médií ČR. Jsme za to opravdu rádi, zároveň však výhru vnímáme jako výzvu do budoucna.

Nezapomeňte, že i vy se můžete stát členy redakce Báglu. Každý novinářský počín i dobrý nápad se cení. Chcete-li nám nějak pomoci a publikovat na stránkách našeho časopisu, neváhejte se obrátit na kteréhokoli stálého člena redakce, nebo napsat e-mail na casopis.bagl@seznam.cz.

A dnešní číslo? Rozhovor nám tentokrát poskytl otec Tíšek. Nechybí také tradiční soutěž „Počítáme s Pepou“. V neposlední řadě si můžete přečíst pojednání o nezávislosti médií s postřehy novinářky Daniely Drtinové a mnoho dalšího. Tak krásné prázdniny!

Za redakci Báglu Jakub Augusta

ODBOROVÝ SVAZ NOVINÁŘŮ
A PRACOVNÍKŮ MÉDIÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

TRADE UNION OF JOURNALIST
AND MEDIA WORKERS
OF THE CZECH REPUBLIC

TÝM

ŠÉFREDAKTOR	Jakub Augusta
ŠÉFREDAKTORKA	Věra Švomová
REDAKTOŘI	Jakub Augusta Věra Švomová Anežka Vacková Adéla Novotná Josef Špaček
GRAFIKA	Lucie Vencová

Sekce volných novinářů
uděluje

DIPLOM

časopisu „BÁGL“
za **1.** místo

v soutěži „Nejinspirativnější středoškolský časopis 2014“
kategorie internetový časopis

Václav Brůžek

Za organizátory Václav Brůžek
předseda Sekce volných novinářů
místopředseda OSN a PM ČR

Partner projektu:

European
Federation of
Journalists

UČÍM TADY KANTORY, ABY VÁS MĚLI RÁDI

Rozhovor o minulosti otce Tiška

Podělíte se s našimi čtenáři o nějaký Váš studentský průšvih?

Já jsem nebyl průšvihář. Jednou jsme s kluky chystali takový průšvih, ale upustili jsme od toho.

A prozradíte nám, o jaký průšvih šlo?

Ve škole jsme měli učitele ruštiny. Byl to Rus, ale trochu česky mluvil. Nenáviděli jsme ho, a tak jsme se rozhodli, že ho zlikvidujeme.

Jak jste ho chtěli zlikvidovat?

Do židle jsme mu chtěli dát dlouhé rýsováky a do těch bychom vedli elektrický proud. Měli jsme jistotu, že když si sedne, tak ho to zabije, a my to jednoduše vyděláme a bude to vyřízený. Měli jsme to dobře vymyšlený.

Proč jste tak neměli rádi ruštinu?

Neměli jsme ji rádi, protože byla komunistická. A navíc jsme se ji museli učit, nemohli jsme se učit to, co jsme sami chtěli. Já třeba angličtinu nebo němčinu. Byla jediná ruština. Proto to nebyl oblíbený předmět.

A jaký byl Váš oblíbený předmět?

Tak třeba chemie, fyzika.

Byl jste někdy ve škole přesazený?

Ne, já jsem byl celkem hodný. Proto také vedle mě posazovali krásy. Ale já jsem na ně vždycky tak nějak působil, že mě měli potom i rádi.

A v jaké lavici jste sedával?

Ve třetí, a nebo hned v té první, u učitele. Protože tam byla tma. Jak je lavice hned u učitelského stolu, tak tam je tma.

Kdybyste si mohl nyní vybrat, na jakou školu půjdete, vybral byste si Bigy?

Já jsem chtěl jít na takové gymnázium, ale o rok mi to uteklo. Když jsem tam měl jít, tak ho komunisti zrušili.

Vy jste tady na Bigy také učil, že?

Ano, učil jsem zde náboženství, dvacet let jsem tady. My jsme to tady spolu s panem ředitelem zřizovali.

O vás je také známo, že jste založil dětský tábor. Jaký tedy máte vztah ke studentům, k mládeži?

Mám studenty velice rád. A doslova učím tady kantory, aby vás měli rádi. Na prvním místě musí být láska. A nepomůže, když ten kantor bude mít lásku k vám, ale vy to nebudete vědět. Vy o té lásce musíte vědět.

Děkujeme za rozhovor!

Hranice přípustnosti

Na začátek bych ráda řekla, že tento článek nemá být kritikou. Jedná se pouze o úvahy, na jejichž odpovědi nemohu sama přijít, a považuji za vhodné poradit se o nich s ostatními studenty. Odmítám jakékoliv nařknutí z kritiky, drzosti, a v žádném případě se nechci nikoho dotknout. Kdo postrádá dostatečnou dávku nadhledu a klidu, aby tento článek strávil, nechť otočí na další stranu Báglu a pokračuje ve čtení článků následujících.

Nabírání nových studentů je jedním z mých neoblíbenějších rituálů na naší škole. Myslím si, že na tento den má každý ze studentů své osobní, ať už vtipné či trapné, vzpomínky. Je to svým způsobem nostalgické. Proto předpokládám, že si většina z vás všimla, že v příštím školním roce nabereme do prvních ročníků o 30 žáků více než doposud. A ti z vás, kteří si toho nevšimli, to možná zaslechli, neboť informace předávané lidovou slovesností jsou ty nejdůvěryhodnější, a co se přenosu dat týče, nejrychlejší. Původně jsem vás chtěla informovat o tom, co to pro naši školu, pro nás samotné či naše drahé profesory, znamená. Bohužel se mi k tomu nedostalo žádného vyjádření, které bych vám mohla předat a budu vám muset pouze zprostředkovat lehko dohledatelná fakta a nepatrně se nad nimi zamyslet.

Co se letošních přijímacích zkoušek týče, trápí mě 2 otázky.

Proč splnili podmínky přijetí všichni uchazeči o studium?

Minimum bodů, které musíte získat, abyste úspěšně složili přijímací zkoušky, je 45. A poslední člověk na 70. příčce má bodů 51. To je o polovinu méně než počet bodů studenta prvního. Nicméně i tento chlapec či děvče má stále šanci na přijetí, neboť přijímací zkoušku úspěšně složil/složila. Jestli lze považovat přijímací zkoušky za laťku, kterou si Bigy nastavuje, neboť si přijímací zkoušky samo vytváří, proč je ta laťka tak nízká?

Pokud je Bigy výběrová škola, kde je ten výběr?

Abych řekla pravdu, 7 let žiju ve světě, kde Bigy výběrovou školou je. Samozřejmě teď se lze ohradit tím, že to nikde není napsáno, proto dodávám, že je to přívlastek, který jsem si k Bigy já sama domyslela, aniž bych se to někde dočetla. A na toto téma je potřeba také rozvést jednu úvahu. Pokud jste v 9. třídě a chcete jít na gymnázium, přihlásíte se na obě gymnázia, která se ve vašem městě nachází. Osobní zkušenost s tím nemám, ale znám mnoho lidí, kteří to takto udělali. Předpokládám, že spousta z vás to taky zažila. Dá se tedy předpokládat, že někteří z přijatých studentů na naše i státní gymnázium odevzdalo zápisový lístek na gymnázium státní. A každý takový člověk posunuje hranici přijatých o jedno místo dolů. Ze skutečnosti, že je přijato 60 žáků, spojené s předpokladem, že část z nich podá zápisový lístek někam jinam, lze krásně vyvodit, že ještě velká část v 1. kole nepřijatých na naši školu půjde. Přeci jen těch nepřijatých bylo jen 10. A já bych hrozně chtěla vědět, kolik z uchazečů nakonec přijato nebylo. Pokud to někdo víte, nebojte se nám napsat. Vlastně pokud znáte odpověď na jakoukoliv z otázek, které mi v noci nedají spát, budu vděčna za vaše emaily. I kdyby se jednalo o další úvahy a spekulace, přečtu si je moc ráda. Ať už anonymně či o své jméno nebojíc se, pište na email casopis.bagl@seznam.cz.

Adéla Novotná

Vypnout, to je prostě nemyslitelné

Lidé čtoucí tisk, sledující televizní zprávy nebo poslouchající rozhlas chtějí mít obvykle jistotu, že informace, které se dozvídají, jsou pravdivé a objektivní. (V tuto chvíli samozřejmě nemám na mysli většinu české populace čtoucí bulvární tisk.)

Kde jinde pak hledat objektivní informace, než v České televizi. Na tu by se, předpokládám, odkazovala i ona menšina zajímavící se o dění ve světě a snažící se filtrovat zprávy, kterými nás média zahlcují. U veřejnoprávního média typu České televize se totiž ani nepředpokládá, že by informace jí předkládané nebyly objektivní a pravdivé.

V jednom z dubnových vydání časopisu Respekt v článku s názvem Léčka na Českou televizi se ale hovoří o stále větším tlaku, který je na veřejnoprávní televizi vyvíjen. Řeč je nejen o tlaku ze strany ruské propagandy (což není nic překvapujícího), ale i ze strany tuzemských politiků. Především z Hradu, odkud se na její adresu pravidelně ozývají Zemanovy kritické výroky a pak také z Babišova hnutí ANO. Dle autora článku mají tlaky na ČT z nejrůznějších stran jediný cíl, a to dát televizi najevo, že i její nezávislost není neomezená.

Zdaleka se ovšem nejedná o první snahy v dějinách ČT oslabit její vliv a především její nezávislost. Ty první vyvrcholily v prosinci roku 2000 do slavné televizní krize. Tehdy o omezení ČT usilovalo ODS a ČSSD. (Právě tyto politické strany se v současné době, spolu s lidovci a TOP 09, staví naopak do opozice Hradu a ANO v

jejich snaze omezit nezávislost ČT.) Nejen na samotný průběh televizní krize ale i na současnou situaci ČT jsme se zeptali Daniely Drtinové, novinářky, která se televizní krize bezprostředně účastnila.

Nevěděli jsme, co bude, jestli do televize nevlítne zásahovka

Věděla jsem na vlastní kůži, co se chystá v ČT, protože jsem byla 8 let parlamentní zpravodajkou, takže jsem chodila na všechny mediální komise, na všechny výbory. V té době už bylo hodně zřetelné z nejrůznějších tlaků a náznaků i během tvorby zákonů v mediální komisi, že se chystá něco, co pro ČT nebude úplně dobré.

Věděli jsme, že dochází k ovlivňování ze strany ODS přes Radu ČT. Ten vliv parlament – generální ředitel tam byl celkem jednoznačný. A když se kolem toho začala hodně utahovat smyčka, tak jsme věděli, že by to pro ČT mohl být velký problém.

Tenkrát zvolila Rada ČT na pokyn politiků ODS ředitelem Hodače a Jana Bobošíková se měla stát ředitelkou zpravodajství nebo šéfredaktorkou. My jsme věděli o těch vazbách, kdo byl jak s ODS propojen, a věděli jsme, že tím by svoboda speciálně tohoto zpravodajství skončila. Byla by na základě jasného zadání politických stran. Tak jsme se

rozhodli tomu postavit.

Doteď si vzpomínám na ten moment, stáli jsme na Velíně. Pod monitory, které ukazují čas z různých míst světa a velké zpravodajské stanice. Stáli jsme pod nimi se starým vedením zpravodajství, řešili jsme, co uděláme, a nakonec jsme si řekli, že budeme stávkovat. Takže Josef Maršál, který tenkrát moderoval, četl zprávy, a pak řekl, že další zprávy nebudou, že stávkujeme. Vypnulo se a šla černá, to se ještě nikdy nestalo, byl to hrozně zvláštní moment. Nevěděli jsme samozřejmě, co se stane, jestli na nás naběhne URNA nebo nás odvedou, což pak hrozilo, protože to je vlastně útok a mohli jsme být trestně postihováni. Nevěděli jsme, co bude, jestli do televize nevlítne zásahovka. Bylo to hodně zvláštní. Na obrazovkách bylo napsáno, z jakých důvodů stávkujeme. Bylo to před Vánoci, takže všichni počítali s tím, že se rozutečeme přes Vánoce k rodinám, že bude po rebelii, což se nestalo. Už 25. prosince byla zabarikádována ČT, na naši stranu se přidali i technici, všichni zaměstnanci. A pak začala chodit i veřejnost. Mezi svátky jsme už měli pět tisíc lidí pod okny televize a v průběhu ledna přes sto tisíc na Václaváku. Pak už o tom referovala i zahraniční média, takže bylo jasné, že nás už nebudou chtít zpacifikovat a odvést někam. Celé to bylo hodně zvláštní ...

Porušovali jsme zákon o radiokomunikaci

Celá ta stávka trvala tak 2,5 měsíce. To pak začala Jana Bobošíková vysílat s nějakou paní z obýváku. Když se podíváte na archivní záběry, to bylo neuvěřitelné.

My jsme porušovali zákon o radiokomunikaci, na tom by byl založen popřípadě ten trestný čin. To je považované pomalu za vyhlášení výjimečného stavu. Nevysílání veřejnoprávních médií hraje strašně důležitou roli a souvisí to např. s mobilizací. Vypnout, to je prostě nemyšlitelné.

Protože jela dvě paralelní vysílání, jednali jsme s tehdejším premiérem Zemanem, aby odřízl vysílání Bobošíkové. Protože my jsme blokovali vysílací centrum, tak ona vysílala po domluvě s nimi z obýváku. My jsme vedle toho paralelně vysílali, ale jen pro úzký okruh lidí, v ČT2.

Jídlo nám posílali lidi oknem

Celé to trvalo hrozně dlouho, my jsme spali zabarikádovaní ve spacácích uvnitř televize 2,5 měsíce a nepouštěli jsme

nikoho dovnitř. Jídlo nám posílali lidi oknem. Bobošíková tam chodila s ochrankou, ti měli za pasem kvér, to bylo opravdu neuvěřitelné.

Po těch dvou měsících jsme udělali dohodu. To byl ředitelem Balvín a s ním jsme udělali dohodu, že lidi s vazbami na ODS do televize nepřijdou, nastoupili lidi bez vazeb na politiky a to se nějakým způsobem podařilo držet těch deset let.

Bylo to podobné ...

Podle názorů skupiny, která se předloni kolem mě zformovala, jsme měli pocit, že znovu dochází k podobnému tlaku na ČT ze strany Miloše Zemana a tehdejší SPOZ. Bylo to podobné událostem z roku 2000. Tentokrát už tam jsou ale jiní lidi. Je tam spousta holek, které jsou rády, že jsou na obrazovce a už tam jsou lidé, kteří nejsou do té práce úplně zapálení. Je jiná doba, jiná situace ...

Nevím, od té doby, co jsme odešli, v jaké míře jsou ze strany Miloše Zemana útoky na ČT. To jsou situace, o kterých bych nerada mluvila, protože bych měla mluvit jen o tom, co mám dvakrát až třikrát ověřené, ale měli jsme zpracované desítky případů, kdy vedení ČT vysílalo ve prospěch Zemana proti Schwarzenbergovi, a poté před parlamentními volbami hodně kladli důraz na to, aby se mluvilo dobře o SPOZ.

Jsou rádi, že jsou na obrazovce, a jsou zvyklí poslouchat

V té době se už ale nezvedl odpor ve společnosti, ani v té redakci 24 lidí. Situace už je jiná, je tam spousta mladých lidí, lidí, které vedení přivedlo z novin, a ti musí přemýšlet jinak. Jsou rádi, že jsou na obrazovce, a jsou zvyklí poslouchat ...

Otázkou je, jestli si nejen ČT, ale česká média obecně, dokáže uhájit svoji nezávislost, jestli se dokáže ubránit politickým stranám a jejich snahám zneužít je. Dle slov ředitele zpravodajství ČT Zdeňka Šámala v České televizi pracuje spousta osobností, které se budou za všech okolností chovat profesionálně. Realita je ovšem taková, že s problematikou autocenzury, kterou tyto nátlaky mohou vyvolat, se během své kariéry potýká více či méně každý novinář.

Na co by se ale také nemělo zapomínat je, že o tom, jakou budou mít česká média do budoucna podobu, rozhodují v samém důsledku především sami diváci.

My jsme dál!

2. 9. 1945 skončila druhá světová válka. Její šestileté řádění si vyžádalo asi 60 miliónů obětí, z toho zhruba jedna třetina byla umučena v koncentračních táborech a druhá třetina zemřela hladem a nemocemi jen tak, jako důsledek lidského selhání, které se tenkrát prohánělo po světě. Představuji si generály vítězné i poražené, hladové lidi bez světél naděje v očích, vědce, vládcy, sedláky, děti. Představuji si, jak v ten slavný den v roce 1945 si každý z nich tiše slíbil, že něco takového se už nikdy nestane. Vždyť jsme přece lidé, ne?

Brzy tomu bude 70 let, co slib míru ukončil nepředstavitelné vraždění. Od té doby jenom do roku 2000 proběhlo ve světě asi 120 konfliktů, včetně války ve Vietnamu, konfliktu v Izraeli či vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa, našemu 21. století už stihlo ránu lidství zasadit přes 45 konfliktů, z toho 6 začalo v minulém a jeden dokonce v letošním roce, většina nebyla ukončena. Evropa jako velmi liberální kontinent umožňuje potrat za jakýchkoli okolností ve 32 zemích, v Jemenu během posledního měsíce zemřelo nejméně 60 dětí v protipovstaleckých bojích, jenom za dnešní necelý den zemřelo už 24 tisíc lidí hladu. Na Ukrajině neutichla střelba ani o Velikonocích a Islámský stát popravuje humanitární pracovníky a novináře a průběh zabíjení nahrává na internet.

To se nás ale netýká. Je rok 2015, politici jsou sice nanic, soused mě štve a učitelé melou kraviny, ale to už k životu patří. Hlavně, že se dnes dobře najím, vyspím se alespoň 7 hodin, nějak naškrábu těch pár písemek, pak si dám kafe a s čokoládou v puse si budu usilovně přát, aby byl pátek.

Vždyť nějaká ta válka skončila před sedmdesáti lety! A my jsme přece dál ne?

| *Anežka Vacková*

Bojovníci za pravdu

- Kurt Gerstein

Bylo to století hrůzy. Miliony mrtvých, tisíce konfliktů, nekonečný boj o svobodu. Tisíce hladových lačnily po spravedlnosti, desetitisíce po pomstě, světem táhla nenávist a násilí. Lidé odkládali zábrany a připojovali se k ječícímu davu, pomalu postupujícímu k nekonečné temnotě zla. Ale ne všichni...

Byli plní ideálů, touhy a odvahy, když jim šílenství 20. století zasáhlo do života. Zůstali stát. Ne stranou, ne vzdáleně, ale přímo uprostřed toho davu se zastavili. A promluvili. Stálo je to život. Zmizeli, nikdo si na ně nevzpomněl. Neboť to je paradox života, pády a vrahy si každý pamatuje, osud spravedlivých však pomalu mizí.

Jmenoval se Kurt Gerstein a bylo mu necelých čtyřicet, když pod jeho rukama vznikalo strašlivé svědectví, známé jako Gersteinova zpráva. Gerstein byl silně věřící protestant, Němec a příslušník SS. Možná se zarazíte, co člověk, který se nebojí veřejně dát najevo svůj názor, natiskl tisíce antinacistických letáků, zhroutil se ze smrti neteře, zavražděné programem eutanázie, a prošel vězením a koncentračním táborem kvůli politickému přesvědčení, dělal u nechvalně proslulé elitní ozbrojené organizace. Nechme promluvit jeho samého:

„Rozhodl jsem se věnovat všechno úsilí tomu, abych se dostal k pecím a komorám, abych pochopil, co se to děje.“

V roce 1941 tedy vstupuje mezi jednotky SS, jeho antinacistická minulost je zapomenuta a díky vzdělání Gerstein stoupá výš a výš. Jako hygienik vymýšlí geniální plán na odstranění tyfu. Je znovu povýšen. Čímž začíná jeho trápení... Jako odborník se zabývá využitím různých plynů, i Cyklonu B. Pracovně navštíví několik vyhlazovacích táborů. Zahlédne smrt vlastníma očima, to ho rozerve. Už na cestě vlakem z Polska do Německa se setkává se švédským velvyslancem v Berlíně, baronem Goranem von Otterem:

„Bylo těžké přinutit Gersteina, aby ztišil hlas. Stáli jsme spolu celou noc. A znovu a znovu mi připomínal, co viděl, vzlykal a skrýval hlavu v dlaních. Od samého začátku, když popsal ta zvěrstva, pláč a zlomená srdce, neměl jsem pochybnosti o upřímnosti jeho humanitárních úmyslů.“

Von Otter kontaktuje svou vládu, ta mu ale jednoduše neuvěří. Všechno je příliš přehnané. Jak by někdo mohl zabíjet lidi takovým způsobem? Gerstein předává svědectví dál, usiluje o to, aby o šílenství v Polsku bylo vysíláno v rádiu ve Velké Británii, snaží se dostat k papežskému nunciovi, riskuje všechno, aby upozornil Západ na to, co se děje. Odpověď však nepřichází.

Snaží se bojovat sám, zdržuje dodávky plynů, jak jen může. Blíží se konec války, důležitý svědek se přichází vzdát Francouzům. Je docela vysoce postavený, na hodně dokumentech ohledně dodávek Cyklonu B lze najít jeho jméno. Uvěří mu?

Nejprve ho nechají napsat obšírnou zprávu, plnou jmen, názvů měst a hroživých čísel. Pak je zatčen a odveden do vězení jako válečný zločinec. Jeho přítel Von Otter se sice žádá o pomoc Británii, ale je pozdě. Cela Kurta Gersteina je nalezena tichá, bez života. Den 25. 7. 1945 si dozorce Alexander Auer bude dlouho pamatovat:

„Vešel jsem dovnitř a uviděl muže, jež se sám oběsil. Znal jsem ho, tichého a vysokého, v hluboké depresi. Jednou nebo dvakrát jsem ho slyšel, jak německy říká: „Nemohu si nic vyčítat, nemohu.““

Smrt Kurta Gersteina není dosud objasněná. Ztratil tento odvážný bojovník smysl života anebo byl příliš důležitým svědkem? Ať je důvod tragické smrti jakýkoli, Gerstein je obětí nacistického režimu. Režimu, kterému se pokoušel postavit, proti kterému bojoval a na který upozorňoval, zatímco jedinou odpovědí na všechno jeho snažení bylo mlčení.

! POČÍTÁME S PEPOU !

Derniéra úspěšného matematika Pepy

Po ulici jdou dva kamarádi, Jan a Matěj. Jan navrhne Matějovi: „Zahrajme si hru!“ Jelikož Matěj přikývne, Jan pokračuje: „Myslím si číslo, a když od něj odečtu osminu tvého věku, tak získám číslo, které je 5krát menší než je číslo 85.“ Matěj na to: „To je jednoduché, původní číslo bylo....“ Ale Jan ho zarazí: „Neříkej to, namísto toho proved' s mým výsledkem další matematické operace. „Dobře,“ odpoví Matěj. „Tak k němu přičtu svůj věk a poté ho odmocním druhou odmocninou...“

Víme, že mezi výsledky a výsledky byla celá čísla, kolik mohlo být Matějovi let?

Výsledky piště na redakční e-mail casopis.bagl@seznam.cz. První správná odpověď bude ohodnocena nejpoblárnější sladkostí na světě!

| Josef Špaček

Devatero rad, jak se ideálním studentem státi

1. Pakliže projevuješ o učivo i nepatrný zájem, nikdy to nedávej najevo, aby pedagoga nejmál pocit, že jsi jeho sokem a ne žákem.
2. Pamatuj, že pedagog nesnáší, když nikdo nereaguje.
3. Též měj ale na paměti, že v hodinách se mlčí. Zarytě.
4. Právě probíhající předmět je ten, díky němuž se točí celý svět. Nikdy se nepokoušej tuto pravdu zpochybnit.
5. Při prezentacích poslouchaj a nezapisuj, avšak věz, že znalosti z těchto výkladů učitele budou vyžadovány slovo od slova.
6. Pamatuj, že právě ve tvé třídě se sešla ta nejhorší možná společnost za posledních 22 let. Ještě nikdo za ta léta nebral své povinnosti tak nezodpovědně jako vy.
7. Domníváš-li se, že se ve výkladu pedagoga vyskytly nesrovnalosti, nikdy tuto skutečnost nedávej najevo. Pedagog má vždy pravdu.
8. Pedagog má právo na nerozhodnost. Nemusí vědět, co od něj žáci mají čekat.
9. Nikdy nevíš, kde skončíš, avšak ať už to bude kdekoli, nikde se s tebou nebudou mazlit tak jako tady.

(Tento dokument má daleko od reality a jakákoli podobnost s naší školou a osobami zde pracujícími je čistě náhodná.)

| Δ π

